

телят, жена му и дъщеря му, и как го одумваха зад гърба му. Как дълбоко и страшно ги презира той! Да можеше, би ги помел с един замах в морето. И му се струваше, че целият град би си отдъхнал, че всичко там би се преобразило!...

Орфей беше се унесъл в спомени и не сети как стигна до двайсетина колиби край пътя. Няколко голи дечица си играеха настрана в пясъка на сухо речно коритце. Едно лениво псе се измъкна от някакви храсти до последната колиба, изгледа го равнодушно и сви зад купчина камъни. Това село беше глухо и пусто, като че ли едничките му обитатели бяха голите деца. Орфей пак се загледа в далечните планини, но нечий груб глас го стресна. От низък заслон, направен до колибата от колове и вейки и покрит с изсъхнал вече шавар, се измъкна едър мъж с малка бойна секирка на кръста.

— Кой си ти? — досадно и малко троснато му завъртя с глава непознатият мъж.

— Пътник, — отговори преbledнял и замаян от страх и смущение Орфей.

— От къде идеш и за къде отиваш? — дойде до него мъжът, като го измерваше строго. Този човек като че ли се сърдеше на Орфея, задето го е принудил да се дигне от сянката на низкия заслон.

— Отивам при татка, — излъга на посоки Орфей, уверен, че ей сега ще го спрат и ще го вържат и че всичките му мъки и надежди да стигне благополучно до родния си край са отишли на вятъра.

— А де е татко ти?

— С дружина е... лови риба нагоре.

— Нагоре! — разсърди се още повече непознатият мъж. — Къде точно? Знаеш ли?

— По реката са, — посъзвзе се от първото смущение Орфей, — вуйчо снощи си дойде и каза да ида аз да го заместя.